

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 9299

гр. София, 27.10.2023 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в закрито заседание на 27.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

като разгледа дело номер **7857** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.166, ал.2 от АПК.

Образувано е по жалба на гл. комисар И. Й. – Главен директор на ГД „Изпълнение на наказанията“, срещу Решение № ФК-2023-346 от 31.07.2023г. на директора на дирекция „Добро управление“ и Ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма „Добро управление“ (ОПДУ), с което на жалбоподателя е наложена финансова корекция в размер на 240 269,54 лева от размера на отпуснатата безвъзмездна финансова помощ. С молба е направено искане за спиране изпълнението на предварителното изпълнение на Решението за определяне на финансова корекция, поради наличието на нововъзникнало обстоятелство, а именно: приемането на Закона за държавния бюджет на Република България за 2023г., обнародван в Държавен вестник бр. 66 от 01.08.2023г.

В искането се сочи, че с Постановление № 108 на Министерски съвет от 09.08.2023г. за изпълнение на държавния бюджет на Република България и Писмо с изх. № 04-13-160/23.08.2023г. на Министерство на правосъдието е утвърден бюджет на ГДИН за 2023г., в който не са предвидени средства за обезпечаване на плащанията по отправените покани.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Искането е направено от надлежна страна по чл.166, ал.2 от АПК, поради което е процесуално допустимо.

Разгледано по същество, същото е неоснователно.

Съгласно чл.27, ал.2 ЗУСЕФСУ оспорването на индивидуалните административни актове по този закон и на административните договори не спира тяхното изпълнение. Следователно, тъй като оспореното с жалбата решение за налагане на финансова корекция е индивидуален административен акт, издаден по реда на ЗУСЕФСУ, той

подлежи на предварително изпълнение по силата на закон.

Съгласно чл.166, ал.4 от АПК, допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон, когато не се предвижда изрична забрана за съдебен контрол, може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на ал. 2. Според ал.2 на чл.166, при всяко положение на делото до влизането в сила на решението по искане на оспорващия съдът може да спре предварителното изпълнение, ако то би могло да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда.

Предварителното изпълнение на невязъл в сила индивидуален административен акт - допуснато независимо дали по силата на закона, или по разпореждане на компетентния административен орган, сериозно въздейства върху правната сфера на адресата, доколкото придава изпълнителна сила на един невязъл в сила индивидуален административен акт. Това изпълнение винаги съдържа в себе си и потенциалната възможност да причини вреди на адресата, ако впоследствие актът бъде отменен. Въпреки тази потенциална възможност законодателят, в определени случаи, е разпоредил изрично в правна норма, че обжалването няма суспензивен ефект.

Предпоставката, при която съдът може да спре допуснатото по закон предварително изпълнение, какъвто е настоящият случай, с оглед на разпоредбата на чл.73, ал.4 във вр. с чл.27, ал.2 от ЗУСЕСИФ във вр. с чл.166, ал.4 във вр. с ал.2 АПК, е възможността предварителното изпълнение да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда, като тя може да бъде причинена само от нови обстоятелства – такива, които са се осъществили след издаването на акта. Факти и обстоятелства, които са пряко следствие на акта или които са се осъществили преди издаването на акта са ирелевантни за основателността на искането. Доказателствената тежест за тази нови факти и обстоятелства и въздействието им върху правната сфера на адресата на акта, е на искателя. Следва да се има предвид, че за разлика от чл.60, ал.1 АПК, разпоредбата на чл.166, ал.2 АПК не задължава съда да извършва съпоставка между частния и обществения интерес.

Жалбоподателят твърди, че ще понесе значителни и трудно поправими вреди поради значителния размер на определената му финансова корекция, както и че изпълнението на акта, въз основа на получените покани за доброволно изпълнение на девет броя проекти, би създавало значителна и непоправима вреда за бюджета на ГДИН. Това значи, че той се позовава на самия акт и на неговото предварително изпълнение, за да обоснове значителна или трудно поправима вреда, а не на нови факти и обстоятелства. Твърдението на жалбоподателя, че закона за бюджета на РБ за 2023г. е ново обстоятелство и че в него не се предвижда възможност за заплащане на суми по финансови корекции остава недоказано. Не са представени писмени или други доказателства в тази насока, както и такива, които да обвържат приемането на закона за бюджета с настъпването на трудно поправи вреди за жалбоподателя. Това води до извод за недоказаност на искането за спиране на предварителното изпълнение.

В допълнение на горното и по повод доводите на жалбоподателя, че решението за корекция създава едно непланирано задължение за разходи на средства в значителен размер, които не са били планирани средства за обезпечаване на плащанията по отправените покани, следва да се има предвид разпоредбата на чл.45, ал.1 от Наредба № Н-3 от 22.05.2018 г. за определяне на правилата за плащания, за верификация и сертификация на разходите, за възстановяване и отписване на неправомерни разходи

и за осчетоводяване, както и сроковете и правилата за приключване на счетоводната година по оперативните програми и програмите за европейско териториално сътрудничество, издадена от министъра на финансите, (обн., ДВ, бр. 44 от 29.05.2018 г., изм. и доп., бр. 83 от 22.10.2019 г.), съгласно която, дължими суми от бенефициенти – бюджетни организации, с изключение на разпоредителите с бюджет по чл.11, ал.9 или бюджетните организации по чл.13, ал.4 от Закона за публичните финанси, които не са събрани по реда по чл.43 и 44 до окончателно плащане, могат да се възстановяват по реда на чл.106 от Закона за публичните финанси до края на следващата бюджетна година. Анализът на така цитираната правна регламентация обосновава извод за наличие на предвидена нормативна възможност за възстановяване на дължими суми и през следващата бюджетна година, за която въпросното задължение би могло да бъде планирано и заложено предварително в бюджета.

С оглед на това съдът намира че особеното искане за спиране на допуснатото по силата на закона предварително изпълнение на обжалвания акт е неоснователно и недоказано.

Водим от горното, Административен съд София - град, III отделение, 62 състав

О П Р Е Д Е Л И:

ОТХВЪРЛЯ искането гл. комисар И. Й. – Главен директор на ГД „Изпълнение на наказанията“, срещу Решение № ФК-2023-346 от 31.07.2023г. на директора на дирекция „Добро управление“ и Ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма „Добро управление“.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба в 7-мо дневен срок от съобщаването му на страните чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд на РБ.

СЪДИЯ: